

Pokoj pro hosty

Pokoj pro hosty

Andrea Bartz

Copyright © 2023 by Andrea Bartz Inc.
This edition is published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC
Translation © Tomáš Kurka
Original English title: THE SPARE ROOM
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2024
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-587-8

Pro každého, kdo vše přehodnotil

*Jména, postavy, místa i zápletky v tomto příběhu si autorka vymyslela.
Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami, živými
či mrtvými, je čistě náhodná.*

Poznámka autorky:
KOČCE SE **NIC** NESTANE.

Prolog

KLID ZTICHLÝCH ULIC TANGLEWOOD ESTATES ruší jen sem tam nějaká veverka, která přeběhne po rozkymácených větvích. Protáhlé stíny se táhnou jako karamelky pod paprsky odpoledního slunce. Už několik měsíců se poklidným předměstím rozléhá pouze trylkování lhostejných ptáků a kroky chodců, kteří se plahočí za svými psy a lační po čemkoliv novém. Do domácnosti sousedů však nahlédnout nemohou.

Diskrétní chování je v Tanglewood Estates skoro stejně důležité jako zbožnost a každou vilu obklopují vysoké zdi, které chrání soukromí před zvědavýma očima a skrývají celé další světy. V jednom domě si dospívající dívka pořizuje své dvacáté čtvrté selfie v řadě, zatímco nahoře její matka otevírá dózu gumových medvídků s kanabidiolem. Ve vedlejším domě si otec dvou dětí otírá čelo, pak zapne kameru a zahájí online schůzku, toho dne už čtvrtou. Na předměstí se snáší soumrak a my se přesuneme o kus dál, k hale novogotického sídla, kde dvě děti tvrdě pracují na choreografii tance, který se šíří po tiktokové síti. Poletují sem a tam, znovu a znovu, za zvuku stále stejné melodie.

A pak je tu Tanglewood Drive číslo 327, majestátní rezidence s vysokými okny a výhledem na trávník a protější hřbitov. Uvnitř je klid jako v opuštěném domečku pro panenky za hluboké noci, na postelích leží srovnané přikrývky, koupelny jsou potemnělé, jen v kuchyni se svítí.

U dřezu stojí postava se shrbenými rameny. Podívejte se pozorně, chvěje se jako list břechtanu, jímž je porostlá vstupní brána. Jednou za čas se postava otřeše obzvlášť silně, ale nejzřetelnější je pohyb rukou, které se neustále svíjejí a krotí jako červ na háčku. Z dlaní se snaží vydrhnout zasychající krev.

Kapitola 1

NASTOUPILA JSEM DO VLAKU železniční společnosti Amtrak – zvolila jsem tichý oddíl – a ihned jsem musela potlačit nechuť k cizím lidem kolem sebe. Chtělo se mi vzlykat, křičet a plakat vyčerpáním a strachem. Je zvláštní, jak rychle jsem si zvykla na domácí samotu. Vlak sice nebyl nijak zvlášť zaplněný, ale i tak jsem si jízdu moc neužívala. Jako bych cestovala nepřátelskou, cizí zemí. Virgo na sedadle vedle mě zoufale mňoukala. Otevřela jsem přepravku a poškrábala ji za ušima. Mike nechtěl, abych si ji vzala, dokonce se mi ji snažil vytrhnout, když jsem mířila ke dveřím.

Kdybys takhle raději bojoval o mě, pomyslela jsem si. Sevřelo se mi při té vzpomínce hrdlo a skoro jsem se rozvzlykala. Před nástupem do vlaku jsem si koupila sendvič, ale na jídlo jsem neměla ani pomyslení. Poslední tři dny jsem prakticky jen plakala a nevypadalo to, že bych ještě někdy v životě mohla dostat hlad.

K ponuré náladě přispěla i atmosféra nádraží na 30. ulici. Cestující v rouškách po sobě nedůvěřivě pokukovali a snažili se od ostatních držet co nejdále. Jako kdyby to byla už celá

věčnost, co jsme se venku pohybovali zcela svobodně a bezstarostně dýchali městský vzduch se stejnou samozřejmostí, s jakou si kojenci dopřávají mateřské mléko. Ulevilo se mi, když jsem nastoupila do vlaku, ale pak si za mne sedl cizí muž, cpal se salátem a funěl mi za krk.

Nerohodla jsem se ukvapeně? Je to už šestnáct hodin, co jsem vysolila 59 dolarů za jednosměrnou jízdenku z Filadelfie do Washingtonu, D.C. Možná to není moc, ale na můj vybrakovaný účet je to rozhodně příliš. A to jsem ještě zbytečně vyhodila 12 dolarů za sendvič. Šťěstí, že celé naše stěhování zaplatil Mike z nového platu a nástupního bonusu, který dostal hned po podpisu pracovní smlouvy. Jinak bych nezaměstnanost snášela mnohem hůře.

Jistě, úvahami o penězích jsem jen odvracela pozornost od skutečných problémů, které se na mě valily.

Dívala jsem se z okna, v dálce se rýsovaly úpravné domy a kostelní věže. Sabrina musela v době mého příjezdu na schůzku, takže mě měl na Union Station vyzvednout její manžel Nathan. Kdykoliv si to připomenu, pocítím bodnutí obav. Byla jsem dost nervózní už jen ze setkání se Sabrinou, a teď ještě budu muset na nádraží hledat neznámého muže.

Zabzučel telefon, odložený v síťce sedadla. *Mike!* Vzplála ve mně jiskřička naděje. Že by změnil názor?

„Ano?“ ozvala jsem se tiše, ale stejně se žena o několik řad dál nesouhlasně otočila. Neměla jsem si vybrat vůz určený pro cestující, kteří vyhledávají klid.

„Kelly, ahoj.“ Ztěžka polkl a já téměř nedýchala napětím. „No, nemůžu najít prášek na praní.“

Zatmělo se mi před očima. „Cože?“

„Chystám se vyprat povlečení a...“

„Pod kuchyňským dřezem. Mezi čisticími prostředky.“ Zaplavila mě vlna smutku. Představila jsem si, jak se Mike snaží odstranit i poslední stopy mé přítomnosti. Ani na prostěradlech nesmí zůstat náznak mé vůně. V telefonu se ozvalo klapnutí dveří. „Našel jsem to. Promiň, že jsem otravoval.“ Do očí mi vstoupily slzy.

Co se to s námi stalo? Málem jsem se rozkřičela. Vždyť jsme plánovali společný život!

„Vlak je v pohodě?“ zeptal se.

Otřela jsem slzy. „Jasně. Kdybys ještě něco potřeboval, tak mi radši piš. Neměla bych tady telefonovat.“

„Samozřejmě, promiň.“

„To je v pořádku.“ Zaváhala jsem. „Taky se omlouvám.“ Víím, že je to moje vina. Myslela jsem, že bychom to mohli překonat, ale teď jsem si byla skoro jistá, že už to nepůjde.

„Hele, co kdyby...“ Zmlkl a odkašlal si. „Napiš mi, až tam dorazíš. Měj se, Kelly.“

Zavěsil dřív, než jsem stihla odpovědět. Byla jsem zoufalá – takhle jsem si třicátý pátý rok svého života nepředstavovala. A to se zdánlivě konečně začalo blýskat na lepší časy. Prožívala jsem ve Filadelfii nový začátek se svým úžasným, úspěšným snoubencem. Plánovali jsme svatbu. Měla vypadat jako z nástěnky na pinterestu, kam jsem dávala romantické fotky dávno předtím, než jsem poznala Mikea. Určili jsme místo, najali agenturu a rozeslali pozvánky a oznámení. Veselka se měla konat v rustikální restauraci nedaleko domu mých rodičů v Illinois. Kdysi to bývala stodola. Všechno bylo domluvené.

Někteří lidé jsou na tom hůř. Například neležím v nemocnici připojená na umělou plicní ventilaci. Ani nenaložili mé tělo do chladírenského nákladáku.

Ale i tak stojí můj život za prd. Opravdu, ale opravdu za prd. A je to jen moje vina. Taky jsem se už dost potrestala, ale přece jen nemůžu úplně za všechno. Lidi ze svatební agentury dávali najevo pochopení: „Ale jistě, to se může stát.“ Jen majitel restaurace soptil a požadoval, abychom si zamluvili nový termín, jinak že přijdeme o zálohu. Zaplatil ji můj budoucí tchán, ale Mike mu odmítal zavolat. Přičítala jsem to šoku nebo lenosti – to druhé ve chvílích, kdy jsem byla poněkud méně smířlivá.

Hádali jsme se – kvůli spoustě věcí. A pak, před třemi dny, se mi život převrátil vzhůru nohama. S mírnými výčitkami svědomí jsem sáhla po telefonu a znovu si přečetla textovku. Pořád nemůžu uvěřit, že je skutečná a že se mi jen nezdála. „Mohla bys přijet k nám.“

Odpověděla jsem jen smajlíkem, ale Sabrina trvala na svém: „Myslím to vážně! Máme volný pokoj pro hosty. Konečně bychom tady měli společnost!“

V tu chvíli se mi začaly třást ruce. Četla jsem zprávu ve Filadelfii, přímo v naší ložnici obrácené do ulice, s mřížemi na oknech. Ty sloužily k tomu, aby se nikdo nedostal dovnitř, ale já se v pokoji cítila jako ve vězeňské cele.

„To je od tebe strašně hezké!“ odpověděla jsem. „Ale nechtěla bych překážet.“

Další zpráva přišla obratem: „Vůbec bys nepřekážela. Upřímně řečeno, Nathan je neskutečný extrovert a umírá touhou po někom, s kým by si mohl promluvit. Já mu v tomhle nestačím. (A jako introvert netoužím po ničem jiném, než aby ho chvíli poslouchal taky někdo jiný. :) Netlačím na tebe, jen nabízím! Co takhle na týden nebo dva? Mohlo by to pomoci vám oběma.“

Oběma. Máma do mě vtoukala ponaučení, díky němuž strávila v manželství šťastných čtyřicet let: jste tým a rozhodujete se společně. Když jsem mu ten nápad nadhodila, byl okamžitě pro.

Jenže já chtěla, aby o mě bojoval. Aby mě prosil, ať zůstanu.

Plakat v roušce je nechutné. Ani dunění vlaku na kolejích nemohlo přehlušit vzlyky a sípající dech. Látka se při každém zalapání po vzduchu stahovala jako roubík a za chvíli byla nasáklá slzami a hleny. Stále více lidí se otáčelo a zíralo na mě. Naštěstí jsem v duchu zaslechla matčin hlas: *Seber se, Kelly. Dej se dohromady.*

Poslala jsem Sabrině další zprávu: „Projíždím Baltimore!“ Měla bych asi současně psát i Nathanovi, ale nějak se mi do toho nechtělo.

Pořád jsem nemohla uvěřit, že před třemi týdny jsem ještě ani neměla Sabrinino číslo. Sledovaly jsme se nějakou dobu na instagramu, ale z nějakého důvodu se na mé zdi její příspěvky objevovaly jen zřídka. Vlastně skoro vůbec. A pak, uprostřed otravně nekonečné pandemie, jsem podvědomě změnila svoje chování na síti a algoritmus mi hned začal nabízet fotky šťastných lidí. A taky Sabriny Lamontové. Netušila jsem, že se můj život změní víc, než kdyby poblíž vybuchl granát.

Byla dokonalá. Zнала jsem ji ze střední školy jako Sabrinu Balzerovou, jednu z mnoha spolužaček ze sousední třídy. Tenkrát jsme se spolu moc nebavily. Mezi čtyřma očima vlastně asi nikdy. Pamatovala jsem si ji jako nevýraznou a tiichou holku. Dlouhé roky jsem o ní neslyšela ani si na ni nevzpomněla. *Panebože, pomyslela jsem si, když jsem uviděla její současnou fotku, ta se ale změnila!*

Husté hnědé vlasy jí ve vlnách spadaly přes ramena. Měla ostré lícní kosti a hranatou čelist, výrazné obočí a pod ním hluboké zelené oči. Bylo to selfie. Vyfotila se na lehátku před bazénem, v němž se třpytila safírově zbarvená voda.

Tu noc jsem zapomněla na okolní svět a pátrala na sítích po všem, co jsem mohla o Sabrině zjistit. Zmocnilo se mě podobné nutkání, jako když si nemůžete pomoci a sníte na posezení celou vaničku zmrzliny nebo si strhnete strup, protože vás zajímá, jestli je pod ním opravdu krev. Našla jsem její staré blogové příspěvky a novinové články a dychtivě je všechny přečetla. Objevila jsem fotky z galavečeru a proklíkala se všemi osmnácti snímky z červeného koberce.

Asi to znáte sami. Všichni máme na instagramu přátele, kterými jsme posedlí, že ano? Nemohla jsem se od ní odtrhnout. Pořád dokola jsem si prohlížela její rezidenci, vzdálenou hodinu jízdy od Washingtonu. Zkoumala jsem fotky z pěšího přechodu Modrých hor a prohlížela si vzpomínky na velkolepé večírky, na něž chodila se svým manželem Nathanem. Byl vysoký a ramenatý. Díky hustému nazrzlému plnovousu a orlímu nosu vypadal spíš roztomile než vysloveně hezky. Dokonalý pár. Nathan zastával nějakou vysokou vládní funkci, ale Sabrina rozhodně nebyla jen manželka na ozdobu. Psala úspěšné bestsellery a pracovala se do žebříčku nejúspěšnějších autorů *New York Times*. *To jako vážně?* Nestačila jsem se divit. *No páni!*

Hned jsem si objednala její romantickou sérii, vyznamenanou mnoha literárními cenami. Hlavním námětem byl vášnivý vztah mezi Ariannou Runeovou, investigativní ekonomickou novinářkou, a Perrym Creightonem, vlivným zákulisním hráčem a současně jejím tajemným a velmi sexy

informátorem. První díl, s titulem *Zasvěcenec*, jsem přelouskala za několik hodin a hned se nedočkavě vrhla na druhý. Dost mě nabudil. Tu noc jsem se na Mikea doslova vrhla. Odkutálek se úplně vyřízený a prosil o pauzu.

Když jsem dočetla poslední díl, poslala jsem Sabrině zprávu a sdělila jí, že její knihy zbožňuju. Velmi mile odepsala a ptala se, jak se mi daří. Zmínila se, že viděla fotky z mých zásnub, a Mike podle ní vypadal „rozkošně“. Začaly jsme si psát a naše konverzace se nesla v daleko příjemnějším duchu než obvyklé chaty přes aplikaci WhatsApp. Staří přátelé z Chicaga si pořád jen stěžovali, že trčí zavření doma s otravnými dětmi.

Se Sabrinou to ale bylo jiné. Líčila mi například své pokusy o výrobu kvásku a já psala o svých procházkách po Filadelfii a o zajímavostech, které jsem tam vídala. Třeba cyklistických závodech nebo soutěžích v kreslení na chodníky. Moc nás to bavilo. Přiznala, že i ona si přestává rozumět se svými přáteli. Většina z nich měla děti, a tím pádem úplně jiné starosti než Sabrina (nebo já). Rodiče nemívají chvíli klidu, zatímco my bojovaly spíše s osamělostí.

Díky Sabrině jsem se přestávala trápit Mikeovými návaly mrzutých nálad. Když si na něj vzpomenu, sevře si mi žaludek. Před pár dny odmítl dál připravovat svatbu a já se okamžitě svěřila Sabrině. „*Panebože, zrovna mi řekl, že bychom měli přestat tolik tlačit na pilu!*“ Nikomu jinému jsem to neřekla. Jí jsem psala zcela otevřeně asi proto, že jsem ji nepokládala tak úplně za skutečnou osobu. Neviděla jsem ji víc než patnáct let. Byla vlastně jediný člověk, kterému jsem se svěřovala. Mike si naše problémy nechával pro sebe a vůbec se mu nelíbilo, že si Sabrinu pouštím tak k tělu. Moje

nejlepší kamarádka Amy, moje máma a všichni ostatní, kteří Mikea milovali skoro stejně jako já, netušili, že náš vztah jde do kopru. Že jsme poslední tři noci spali odtažení co nejdál od sebe, každý na svém konci postele. Že společná budoucnost, kterou jsme si představovali, skomírala jako dohasínající svíčka.

Ale zatím jsme se nerozešli a já brala jako nadějně znamení, že Mike o našich problémech mlčel. Nesmíme se rozejít. Včera řekl, že bychom si měli dát pauzu. „*Potřebuju si srovnat myšlenky,*“ prohlásil.

Za okny se ozvala píšťalka. Kočka se posadila a dívala se na mě skrz síť cestovní tašky. Mrkla jsem na telefon. Na pozadí obrazovky mám fotku s Mikem na Amyině svatbě. Má na sobě smoking a vlasy sčesané dozadu. Já si nechala lokny rozpuštěné na ramena a hlavou se opírám o jeho krk. Miluji ho tak moc, že to někdy až bolí a svírá se mi srdce. Uvědomila jsem si to až teď, když hrozí, že bych ho mohla ztratit.

Srovnat si myšlenky. Potřebujeme pauzu, abychom náš vztah zachránili. Vyhovím mu. Udělala bych pro něj cokoliv.

Kapitola 2

DO WASHINGTONU JSEM DORAZILA KRÁTCE PŘED POLEDNEM. Byla polovina června, slunce stálo vysoko na obloze a nemilosrdně páliło. Hnala jsem se z vlaku tak rychle, že jsem při vystupování málem upustila tašku s kočkou. Nervozitou se mi sevřelo srdce. Zamířila jsem do čekárny a poslala esemesku na číslo, které jsem dostala od Sabriny.

„Kelly?“

Otočila jsem se a poprvé ho uviděla na vlastní oči: štíhlý a vysoký, určitě nejméně metr devadesát. Vlasy mu zářily měděným nádechem a oči měl schované za designovými brýlemi. Oblékl si elegantní sako barvy khaki a obul kožené tenisky. Žaludek se mi znovu stáhl nervozitou.

Napřáhl ruku a já jen tupě zírala, dokud místo dlaně nenabídl loket.

„Potrásání rukou jsem v téhle době skoro odvykla,“ vysvětlovala jsem rozpačitě a odložila tašku, abychom se mohli dotknout lokty. Málem jsem se netrefila a bylo mi trapně. Jako když si s někým chcete plácnout a on na poslední chvíli uhne. Ale on se jen zasmál a rozpřáhl ruce.

„Obejmeme se? Myslím, že bychom mohli!“

O krůček jsem ustoupila. „Může se to?“

Pokrčil rameny. „Stejně budeme jen spolu. Vítej v karanténě.“

Zvláštní pocit, objímat po několika měsících cizího člověka. Zvláštní, ale příjemný.

Zvedl přepravku, ale já ho požádala, aby chvíli počkal. Když jsem se za pár minut vracela z toalety, viděla jsem, že ji rozeplnul a v poklidu hladil kočku. Vypadal jako na fotkách. Jen jsem očekávala, že se bude chovat trochu jinak. V hlavě jsem si předem vytvořila třírozměrnou představu, která však neodpovídala realitě. Myslela jsem, že bude uhlazený a snad i trochu přehnaně zdvořilý, ale místo toho se choval nenuceně a přirozeně.

„Skvělé, že budeme mít doma kočku,“ prohlásil a narovnal se.

„Máš rád zvířata?“

„Jasně, když jsem byl kluk, měli jsme dvě kočky a psa.“ Vytáhl rukojeť mého kufru a zamířil k východu z nádraží. „Je s nimi sranda, i když dokážou dělat i pořádný binec.“

„To je fakt. Virgo je pevně přesvědčená, že všechno musí být po jejím.“

„Rina nikdy kočku neměla.“ Bylo to zvláštní, slyšet její přezdívku. Znělo to tak důvěrně. Zasmál se. „Myslí si, že by si nezvykla, ale to jen proto, že je sama kočka.“

Taky jsem se zasmála, i když trochu rozpačitě. Nevěděla jsem, jestli má na mysli vzhled, nebo spíš charakter své ženy.

Nastoupili jsme na další eskalátor. „Vyrůstal jsi tady?“ zeptala jsem se. „Se všemi těmi zvířaty?“

„V Charlottesville. Hezké město, ale nemohl jsem se dočkat, až odtamtud zmizím. Ve Washingtonu se mi líbilo.“
Minuli jsme řadu autobusů, z jejichž výfuků se valil kouř.
„Ale ironií osudu jsem skončil na venkově, kde to vypadá skoro stejně jako u nás doma.“

„Podle fotek na Sabrinině instagramu máte nádhernou vilu,“ prohodila jsem a mírně se začervenala.

„No, za necelou hodinu se o tom přesvědčíš na vlastní oči,“ zasmál se.

Včera večer jsem si vygooglila jejich adresu a našla odkaz na starý inzerát realitní kanceláře. Cena mě ohromila a popisek taky: „VELKOLEPÉ sídlo novogeorgiánského stylu v nejexkluzivnější uzavřené komunitě uprostřed Modrých hor na vrcholu pahorku. S výhledem na staleté stromy a svěží pastviny.“ Tohle tedy muselo upoutat pozornost. Předchozí majitel měl poněkud staromódní vkus a podle fotek se vyžíval ve francouzských tapetách s venkovskými vzory a přehozech s volánky.

Nathan se zastavil u nablýskaného SUV a složil mé věci do kufru. Interiér byl neuvěřitelně elegantní. Sedadla z jemné kůže se barvou podobala našlehaným bílkům, palubní desku zdobilo leštěné dřevo – zřejmě pravé. Nathan nacpal roušku do přihrádky a zavěťřil jako astronaut testující atmosféru cizí planety.

„Mám si ji taky sundat?“ zeptala jsem se a připadala si jako batole, neschopné myslet samo za sebe.

„Zkus to.“ Vycouval z parkovacího místa. „Ovšem když nás zastaví, riskuješ, že půjdeš do karantény.“ Zapnul blinkr, cvak-cvak. „Co se nás týče, nebyli jsme s nikým v kontaktu už několik týdnů.“

Chvilí jsem vyčkávala a pak si roušku taky sundala. Seděli jsme vedle sebe a bez zábran dýchali stejný vzduch.

„Kdy jste se přestěhovali?“ zeptala jsem se a snažila se uvolnit zaseklý pás. Moc prudce jsem s ním trhla.

„Před třemi lety. Předtím jsme bydleli v Mount Pleasant.“ Řídil nedbale, volant držel jen pár prsty jedné ruky. „To je místní čtvrť.“ Blížili jsme se k centru. Mohutné budovy podobné krabicím stály vedle starých kostelů a zdobných vládních úřadů. Znam Chicago i další velká města, ale tohle je jiné. Washington mi připomínal úřední atmosféru poloviny minulého století.

„Stýská se ti?“

„Po Washingtonu? Vůbec ne.“ Pokrčil rameny. „Chtěli jsme více prostoru. A není to daleko.“

Ulice byly téměř prázdné, na chodnících stály opuštěné limetkově zelené skútry, jako by všechny jejich řidiče unesla mimozemská kosmická loď. „Asi v téhle době pracuješ hlavně z domova, že?“ vyzvíдалa jsem.

„Jistě.“

Nechtěla jsem nevhodně vyzvídat, ale přesto jsem se dál vyptávala: „Děláš pro ministerstvo obrany?“

„Přesně tak. Spousta papírování a celkově dost nuda.“ Přeljel do druhého jízdního pruhu a několik minut jsme mlčeli. Uvědomila jsem si, že mi Mike chybí tak, že bych skoro křičela zoufalstvím. Cinknul mi mobil. Upozornění od aplikace Zillow, že dům ve Filadelfii, o který jsem se zajímala, je už prodaný. Vzdušná stavba v koloniálním stylu s oplocenou zahradou. Smazala jsem zprávu a bylo to, jako bych zahodila svůj sen.

Vjeli jsme do tunelu, nad námi a kolem nás zářila světla. Když jsme se ocitli zpátky na denním světle, ukazoval

mi Nathan nejvýznamnější orientační body: řeku Potomac, Washingtonův obelisk a Lincolnův památník rýsující se na obzoru. Srdce mi bilo tím rychleji, čím dále jsme se vzdalovali od nádraží a kolejí, které pro mě představovaly pupeční šňůru spojující mě s domovem.

Ale jsem ve Filadelfii ještě doma? Nebyla jsem si jistá.

„Kde jsi vyrůstala ty?“ zeptal se náhle.

Trochu jsem se zamračila. „V Libertyville. Odtamtud znám Sabrinu.“

„Vážně? To mi neřekla.“ Usmáli jsme se na sebe, ale trochu mě zamrzelo, že mu o mně zřejmě skoro nic nesdělila. Cítila jsem se... anonymní.

„A pak jsem žila v Chicagu, ale v únoru jsme se přestěhovali do Filadelfie.“

„Jak to?“

„Snoubenec tam dostal práci snů,“ odrecitovala jsem automaticky a vzápětí zbledla. Tuhle frázi jsem používala už měsíce. Nebyla tak úplně pravdivá. Zaprvé jsem si nebyla jistá, jestli je Mike opravdu ještě můj snoubenec. A zadruhé neodešel z Chicaga dobrovolně a za lepším, vyhodili ho.

„Chicago je skvělé město,“ podotkl Nathan. „Až na tu zimu.“

Přikývla jsem a usilovně mrkala, abych vstřebala slzy. V Chicagu se nám žilo *báječně*. Věnovali jsme se svým koníčkům a přátelům a bydleli v prostorném předválečném bytě s ozdobnými lištami kolem stropů.

A pak, těsně před Vánoce, ho jeho firma propustila. Stal se obětí jednoho z těch krutých úsporných opatření, k nimž šéfové sahali, když na konci roku zachraňovali rozpočty. Prosil mě, ať o vyhazovu nikomu neříkám. Samozřejmě jsem mu vyhověla a pomáhala mu shánět práci kdekoli

ve Státech. Koncem ledna dostal nabídku od poradenské firmy ve Filadelfii. Byla jsem nadšená, vzala Mikea na skvělé koktejly (*koktejly!*) do luxusního (*luxusního!*) baru a vesele dala Chicagu sbohem. Dokonce jsem opustila svou pohodlnou, příjemnou práci v marketingu společnosti vyrábějící přírodní kosmetické produkty. Když jsem šéfům nadnesla, že bych mohla pracovat na dálku, úplně se naježili. Takže jsem šla. Ironií osudu pár měsíců před pandemií, která úplně změnila způsob práce.

Udělala jsem to pro *nás*, *stěhovali jsme se* do Filadelfie. Vybrali jsme si byt v suterénu na Chestnut Street a na svatého Valentýna jsme nasedli do stěhovací dodávky. Virgo žalostně mňoukala. Nelíbilo se jí, že musela být téměř třináct hodin zavřená v cestovní tašce. Měli jsme před sebou celý život, nový domov, svatbu v bílém a nakonec i baculaté, chichotající se miminko, na které jsem se těšila od doby, kdy jsem jako malá holka kolébala panenky.

A pak... Hanbou se mi sevřela hrud', když jsem si na to vzpomněla. Minulý týden se mi povedl opravdu ošklivý přešlap. Velký, nepříjemný přešlap. Na chvíli jsem přišla o zdravý rozum a ztratila veškerou sebekontrolu. Z hrudi se mi vydrala černá díra touhy, zlověstná a hladová, a převzala vládu nad mou myslí. Kdybych to mohla vzít zpět, udělala bych to bez rozmyslu.

Dálnice se široce klikatila pustou krajinou. V dálce se míhaly zlatohnědé stromy a krabicovité kancelářské budovy. V rádiu hráli Talking Heads. Na okamžik jsem zaváhala a pak zesílila zvuk.

Nathan se rozzářil, když zazněly první takty „Once in a Lifetime“. „Zpívej taky, jestli to znáš!“ Zasmála jsem se

a přidala se k němu. Vyfukával melodii na volant a oba jsme poskakovali na sedačkách jako malí. Nathan je opravdu extrovert, přesně jak psala Sabrina. Sice tak docela nevím, kam mě veze, zpočátku se v jejich domě určitě nevyznám, a už vůbec netuším, kam se uvelebí kočka a kam se uchýlím, když se mi bude chtít brečet, ale to nevadí. Mike chce pauzu. Ať si ji tedy dopřeje, dokud nepřijde k rozumu.

Písničky vystřídal reklama. Odbočili jsme na okresku, jako staří přátelé v road movie.

„Takže, Nathane,“ řekla jsem a přitom zápasila s pásem, který se mi zarýval do krku, „jsi v pohodě s tím, že nevím, jak dlouho zůstanu? I když nejspíš jen týden nebo dva.“

„Jasně, jak dlouho budeš chtít. Třeba se ti u nás nebude líbit a zmizíš hned.“

Zamlouval se mi jeho smysl pro humor. „Hele, třeba mě začneš nesnášet! Třeba budeš naopak *ty* rád, že se mě zbavíš!“

„Kdepak! Jakmile vejdeš do našeho domu, jsi ztracená a zůstaneš navždy.“

„Že by se nad ním vznášela nějaká kletba?“ ušklíbla jsem se.

„No jasně! Zlí duchové, čarodějnice lákající návštěvy na bonbony – máme všechno.“

Přikývla jsem. „A určitě i věž s oknem, z kterého princezna spouští vlasy, aby po nich mohl do komnaty vylézt rytíř.“

Rozesmál se. Tou dobou jsme už stoupali po horské silnici. Vpravo se rozkládaly vinice a řádky révy se táhly zdánlivě do nekonečna. A pak se už objevila brána zasazená do vysokého tepaného plotu, s pilíři nahrubo vytesanými ze skalního bloku. Slunce se schovalo za mrakem a z rádia se ozvala další, dokonale načasovaná instrumentálka.